

være lige saa sundt som et Selskab, der e. er Kapital, men mangler Aktuarindsigten. — Lige saa væsentligt turde det maaske være, at Fordringen om Indsendelsen af det ikke ubetydelige Depositum kan blive for streng for adskillige nybegyndende eller eksisterende Virksomheder af sund Natur, og Flertallet har ikke ment at kunne slaa sig til Ro med den foreløbige Betragtning, at der formentlig ikke findes sunde Selskaber, hvis Virksomhed umuliggøres ved Bestemmelsen. En Lovbestemmelse af saa indgribende Natur bør hvile paa faktiske Oplysninger mer end paa formentlig Skøn. — Endelig er det ikke lykkes at saa helt Klarhed over Spørgsmaalet om, hvorledes et Depositums retlige Stilling bør ordnes; det er med andre Ord ikke lykkes, som det blev fremhævet i det andet Ting, at gøre Lovforslagets Udarbejdelse helt færdig, hvilket ogsaa turde blive yderst vanskeligt med Hensyn til et saa kortfattet Forslag. Ved Forslagets 1ste Behandling i Landstinget htrede Ordføreren for Forslagsstillerne (Sp. 1777): „Hvad der saa opnaas ved dette Depositum, og hvorledes det skal bruges, hvad det eventuelt kan komme til at tjene til Fjhldestgørelse for, alt dette har man ment ikke at behøve at sige noget om i Lovforslaget, netop fordi det er bedst, at man ikke fordyber sig i den Slags Spørgsmaal, og netop ogsaa for derigennem at antyde den midlertidige Karakter.“ Flertallet føler sig i Djeblippet ikke overbevist om Nødvendigheden af at lade en Række vigtige Spørgsmaal uafgjorte eller af at lade Afgørelsen ske ved lgl. Anordning.

Selv om Udvalget havde haft den fornødne Tid til at overbevise sig om, at Depositums-Fordringen, der utvivlsomt i mange Tilfælde vil virke gavnligt, ikke ogsaa vilde kunne virke hemmende, ja, maaske ødelæggende, saa vilde dog en anden Bestemmelse i Lovforslaget nødvendigvis gøre en nøjere Overvejelse, end der er Mulighed for i den resterende Del af indeværende Rigsdagsamling. Her ved sigtes til den Bestemmelse, hvorefter et

Selskab kan forhindres i at udvide sin Virksomhed, medens det dog er berettiget til at fortsætte Virksomheden i det Omfang, som denne havde ved Lovens Ikrafttræden. Ved Forslagets 1ste Behandling i Folketinget fremdroges denne Bestemmelse af flere Talere. Folketingsmanden for Randers Amts 6te Valgtreds htrede bl. a. (Folketingets Forhandlinger Sp. 5373): „Jeg kan ikke gaa med til en Lov, hvorved det bliver muligt, at Selskaber af anerkendt svindlerisk Natur vedblive at fastholde Forsikringer og opkræve Præmier og holde Forsikringer vedlige, idet jeg er fuldstændig overbevist om, at i alle Tilfælde vil dette være ikke blot at ofre de indbetalte Præmier, men ogsaa kommende Præmier, som godtroende Forsikrere maatte indbetale, til Fortabelse“. Antagelig staar det nævnte ærede Medlem ikke ene med denne Opfattelse. Men i bestemt Modsetning til den Opfattelse af Lovens Bestemmelse, der laa til Grund for den citerede Udtalelse, hævdede Indenrigsministeren, at han maatte fastholde sin Fortolkning af Loven, da Loven ellers vilde medføre en Annullering af bestaaende Kontrakter. Tiden har ikke tilladt Udvalget at finde en Løsning af det saaledes opstaaede Dilemma, følgelig kan det heller ikke indstille vedkommende Bestemmelse til Tingets Afgørelse; men denne Bestemmelse er netop den Hovedbestemmelse, der efter Landstingets Ordførers Udtalelse har det Formaal „at standse Selskaber af lignende Art i at fortsætte deres Virksomhed“.

Idet Flertallet beklager, at den uforandrede Vedtagelse af det foreliggende Forslag, der fra alle Sider erkendes kun at kunne føre til en Rødlov, vil medføre den Fare, at man ved at afhjælpe Nøden paa et Punkt kan komme til at fremkalde Nød paa andre Punkter, har det betragtet det som sin Op-gave at søge en anden Vej, ad hvilken man kan tilstræbe Realisationen af de nævnte Formaal. Man har da haft Opmærksomheden henvendt paa Muligheden af gennem en Lov at tvinge samtlige de her i Landet